

قابل مشاهده است. در لیبی دولت امارات از مخالفین جریان‌های اسلامی و شورای عالی وفاق ملی محسوب می‌گردد و از «ژنرال هفتر» رهبر جریان سکولار در شرق این کشور پشتیبانی می‌کند. در تونس دولتمردان امارات از حزب سکولار «ندای تونس» در برابر حزب اسلام‌گرای «النهضة» حمایت کردند و به دنبال راه‌اندازی کودتا برای تصاحب قدرت توسط سکولارها بودند که نتوانستند موفق شوند. امارات ضمن حمایت از جدایی طلبان جنوب یمن که مخالف اسلام‌گرایان هستند، در برهه‌ای از تاریخ نیروهای سابق تفنگ‌داران دریایی آمریکا را به خدمت گرفت تا سران حزب میانه‌رو «الاصلاح» را ترور کند؛ تلاش‌های امارات در یمن مانند تونس قرین موفقیت نبوده است، اما مشارکت آن در حمله ائتلاف عربی علیه حوثی‌ها و سایر جریان‌های اسلامی نشان از عزم راسخ آن در سرکوب اسلام‌گرایان دارد (Fenton-Harvey, 2020).

در سال ۲۰۱۹، دولتمردان اماراتی در سودان از شورای انتقالی ارتش حمایت کردند و به دنبال ایجاد یک رژیم اقتدارگرای ضد اسلامی بودند که عناصر برجای مانده از زمان حکومت «عمرالبشیر» را حذف نماید. در جریان ناآرامی سال ۲۰۱۱ مصر نیز امارات از جریان‌های سکولار در برابر «اخوان المسلمین» حمایت کرد، بر اساس گزارش‌ها، این کشور به‌تنهایی ۱۲ میلیارد دلار به دولت پس از کودتا کمک نمود تا خطر ظهور مجدد اسلام‌گرایان بر سر قدرت را مهار سازند. علی‌رغم استقبال اولیه امارات از انتقال قدرت در سوریه به جریان‌های سیاسی سنی‌مذهب، تاکنون از هیچ‌گونه سند متیقنی مبنی بر حمایت این کشور از اسلام‌گرایان مخالف دولت «اسد» رونمایی نشده است. با آنکه ردپای امارات در تأمین هزینه اسکان آوارگان سوری در نواحی مرزی اردن در چهارچوب کمک‌های بشردوستانه قابل مشاهده است، اسناد و اطلاعات جدید گویای آن است که دولتمردان امارات در طول دو سال گذشته ارتباط نزدیکی با دولت اسد با هدف مقابله با جریان‌های اسلام‌گرا داشته‌اند (Okuduci, 2020). به‌طور خلاصه، مقابله با اسلام سیاسی که در این نوشتار به‌عنوان سومین ستون اصلی سیاست خارجی جدید امارات برای ارتقا به سطح قدرت متوسط منطقه‌ای معرفی شد به مانند دو پایه پیشین، پیوندهای